

Sygn. akt II CSK 535/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa T. L.
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zwolnienie od egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400 (pięć
tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda T. L. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 grudnia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika powoda w sprawie zachodziła nieważność postępowania z powodu pozbawienia pozwanej możliwości obrony jej praw, które miałyby wynikać z doręczenia odpisu apelacji jej pełnomocnikowi, którego umocowanie do działania było ograniczone do postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz wskutek kierowania innych pism w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji do tego pełnomocnika a nie wprost do strony.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nieważność postępowania zachodzi, gdy z powodu uchybienia przez sąd przepisom postępowania, strona wbrew swej woli została faktycznie pozbawiona możliwości obrony swoich praw w istotnej części, jeżeli skutków tego uchybienia nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji i to bez względu na to, czy takie działanie strony mogłoby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2005 r., IV CSK 84/10, nie publ., z dnia 10 maja

2000 r. III CKN 416/98, OSNC 2002 nr 12, poz. 20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 r., I PK 291/13, nie publ.). Przyjmuje się, że wstępnym warunkiem nieważności postępowania są uchybienia formalne sądu, w wyniku których strona zostaje pozbawiona możliwości brania udziału w sprawie oraz zgłoszenia twierdzeń faktycznych, wniosków dowodowych oraz zarzutów.

Szczegółowa analiza akt sprawy oraz twierdzeń zawartych w skardze kasacyjnej nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie doszło do nieważności postępowania w powyższym rozumieniu. Sąd Okręgowy po stwierdzeniu, że pełnomocnik pozwanej nie jest właściwie umocowany wezwał go do przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa, a ponieważ do tego nie doszło, zwrócił wniesione przez niego pismo. Nie wystąpiła zatem sytuacja, w której w imieniu pozwanej działałby niewłaściwie umocowany pełnomocnik. Pozwana nie została także pozbawiona możliwości obrony. Sąd Okręgowy prawidłowo zawiadomił ją o terminie rozprawy apelacyjnej, doręczając zawiadomienie wprost na adres pozwanej Spółki. Strona pozwana miała zatem możliwość wzięcia udziału w sprawie, z której jednak nie skorzystała, ale z własnej woli, nie zaś z powodu uchybień sądu. Z tych przyczyn nie jest zasadne twierdzenie, zawarte w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, że pozwana została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarga nie jest także oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie „oczywistej zasadności” skargi nie zawierało bowiem argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2

pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

l.n